

FRAN DORRICOTTOVÁ

PO ZATMENÍ

DVE ZATMENIA SLNKA, DVE ZMIZNUTÉ DIEVČATÁ.

ikar

FRAN DORRICOTTOVÁ

PO ZATMENÍ

Preložila Martina Šturcelová

Fran Dorricott
AFTER THE ECLIPSE

Copyright © 2019 by Fran Dorricott
The moral rights of the author has been asserted.
Translation © 2019 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2019 by Dorota Budziňáková
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6771-8

*... z oblohy zmizlo slnko
a všetko zahalila
zlovestná hmla.*

Homér, Odysea,
20. spev, 345

PROLÓG

11. augusta 1999

V deň, keď sa Olive Warrenová stala miestnou legendou, nerobila, čo mala.

Na rozdiel od sestry bola zvyčajne poslušná a vyhýbala sa problémom. Mala rada pokoj – knižnice, kosti dinosaurov v múzeu, svoj model slnečnej sústavy. Ľudia jej opakovali, že je to čudné. Olive sa však rozhodla, že ak chce raz pracovať ako kurátorka alebo kozmonautka, pozitívny vzťah k pravidlám a tichu jej pomôže.

Ibaže letné prázdniny u babky sa od života doma v Derby poriadne odlišovali. Najmä ak všetkému velila jej staršia sestra. Pravidlá boli odrazu flexibilné, tresty nejestvovali. Okrem toho to bol výnimočný deň.

Na zatmenie Slnka sa tešila už týždne a nemienila ho premeškať, pretože jej sestra mala v hlave iba novú kamarátku. Rátala dni a odškrtovala ich v kalendári, hoci si z nej Cassie robila posmech. Keď ten veľký deň konečne nastal, šli k Chestnut Circle, ktorý bol pre všetkých v Bishop's Green ako stred vesmíru.

Mestečko tam zorganizovalo veľkú oslavu a ožilo ako nikdy predtým. Vzduch bol nabitý vierou, že odrazu je všetko možné. Olive si vzrušene predstavovala, koľko ľudí si príde pozrieť zatmenie, no skutočnosť ju priam zarazila. V hustom dave nedovidela na pódium, ani na deti, ktoré

sa zabávali rôznymi hrami. Nejaký chlapec vyhral plyšového jednorožca, no Olive rozoznala iba jeho dúhovú hrievu a tenučký zlatý roh.

Hudba ziapala a Olive úprimne ľutovala, že neostala v dome starých rodičov a nesledovala nebeské divadlo radšej zo strechy, napríklad pred oknom izby, kde spávala so sestrou. V kútiku duše si želala, aby všetci tí ľudia stíchli a jednoducho pozorovali, čo sa deje. Kontrolovala čas na hodinkách. To najdôležitejšie sa malo začať desať minút po jedenástej. Čo ak to neuvidí?

Cassie ostala s kamarátkou Marion v uličke blízko obchodíka na rohu, s hlavami tesne pri sebe si absolútne nevšíмали dianie naokolo. Jednostaj si čosi šepkali, nosy sa im takmer dotýkali a ignorovali Olive. Správali sa takto už niekoľko dní, no dnes to bolo ešte horšie. Marion mala totiž čoskoro odísť na dovolenku a nerozlučným priateľkám sa to vôbec nepáčilo. Olive sa rozhodla, že jej to neprekáža. Aspoň bude mať sestru iba pre seba.

Pri pohľade na obe dievčatá jej žalúdok sťahovala úzkosť. Uvažovala, či by si mala prispôbiť Cassino hlavné pravidlo – *Ostaň na očiach!* Pri myšlienke, že by nemusela počúvať sestrine príkazy, sa napla.

„Olive, nehýb sa! Babka kázala, aby si sa odo mňa nepohla ani na krok!“ zvolala Cassie.

Olive si vzdychla. Iba chcela mať lepší výhľad. Cez markízu nad vchodom obchodu nevidela ani kúsok oblohy. Neprišli sem, aby sa jej sestra mohla zabávať s policajtovou dcérou. Cassie sa zlostila, dokonca aj keď Olive vošla na minútu do obchodu po kolu. Babka jej predsa dala peniaze. Nebolo to fér.

V tej chvíli sa Olive rozhodla. Pravidlá si nielenže prispôsobí, ale aj poruší. Bude to iba raz a len na chvíľu. Cítila tlak davu, dlane sa jej potili. Nikto sa jej síce priamo ne-

dotkol, no nemohla dýchať. Túžila iba lepšie vidieť. Jednoducho potrebovala nájsť výhodný bod, ako to volala babka.

Na Folly Hill ju raz minulé leto vzali starí rodičia na piknik. Nebolo to ďaleko, asi tak kilometer a pol. Olive rada chodievala pešo. Vedela, že z kopca bude mať úžasný výhľad na slnko, keď sa ponorí do tmy. Bishop's Green odtiaľ vyznie ako malá priehlbina medzi zelenými horami a Olive bude môcť pozorovať, ako sa tieň presúvajú po uliciach až k babkinmu domu. Mohla by o tom napísať aj esej, keď sa vráti do školy.

Pravdepodobne sa aj stihne vrátiť, prv než si Cassie všimne, že zmizla.

Počkala teda ukrytá na konci uličky, kým si Cassie a Marion znovu začali šepkať. Cukríkovoružová markíza nad obchodom vrhala čoraz väčší tieň. Dievčatá vôbec nevnímali okolie. Olive tiež túžila po kamarátke ako Marion. Po niekom, kto by ju zbavil myšlienok na zlo aj hádky. Cassie nemusela počúvať, ako sa babka s dedkom zhovárali o problémoch ich rodičov. V jednom kuse telefonovala s Marion, myslela na Marion, hovorila o Marion.

Olive to riskla a vykradla sa z uličky. Obišla dav a vykročila na cestu. Pri obchodíku stálo niekoľko zaparkovaných áut. Oneskorenci, ktorí meškali na párty. Olive si nikto nevšímal. Hluk okolo fontány uprostred silnel a dídžej na pódiu sa pustil do odpočítavania. Do zatmenia Slnka zostávala ešte polhodina. Olive sa zachvela od vzrušenia.

Čakala naň celú večnosť. Nebola si istá, či aj v mestečku zažije absolútnu tmú. Babka totiž povedala, že najlepšie to bude v Cornwalle. Šanca sa zvýšila, keďže obloha ostala jasná. Bishop's Green bolo dokonalé miesto na sledovanie zatmenia. Ponorené do vlastného kúzla. Dokonca tu mali na kopci aj takzvanú Trojicu kameňov druidov. Olive to tam zbožňovala. Návšteva starých rodičov bola pre ňu za-

každým ako putovanie v čase, do sveta, v ktorom ľudia stále verili na znamenia, kľatby a talizmany.

Zatmenie Slnka bolo udalosťou roka. Vlastne udalosťou desaťročia. Olive zacítila dotyk Mesiaca na pokožke. Tiene tmavli. Babka jej prezradila, že polmesiac patrí medzi najdôležitejšie symboly šťastia, no Olive považovala zatmenie za čosi oveľa významnejšie. Veď bolo aj oveľa zriedkavejšie. Na najbližšie si počkajú veľa rokov.

Vzdalovala sa od burácajúceho davu. Hluk strašidelne slabol, akoby tiež náhle mizol, podobne ako žiara Slnka. Olive cítila, že sa kráti čas. Cesta Willow Lane vedúca na Folly Hill bola hrboľatá a prašná. Nebolo na nej ani živjej duše. Každý, kto chcel sledovať zatmenie z vrcholka kopca, bol už určite hore. Olive si celé okolie pamätala inak. Prídala do kroku a hrdlo jej stiahol suchý vzduch.

Už je určite viac ako jedenásť, pomyslela si. Tma hustla. Mala odísť skôr. Mala byť odvážnejšia. Cassie by sa za ňou určite nerozbehla. Čoho sa tak bála?

Zrýchliła. Najprv mierne, potom prešla do mierneho klusu a čoskoro utekala tak rýchlo, až lapala po dychu a stehná mala ako zo želatíny. V jednej chvíli jej noha uviazla v jame, koleno sa podlomilo a Olive spadla. Ani nemukla. Neznášala plač.

Koleno štípalo, akoby jej doň ktosi zabodol tisíce ihličiek, dlane ju pálili. Boli drsné od piesku z chodníka a lep-kavé od koly, ktorú predtým rozliala, aj šťavy z pomaranča, čo zjedla ešte v obchode. Najradšej by si ich utrela do šortiek, ale to by štípalo ešte väčšmi. Zaprskala.

Postavila sa aj s bolesťou v členku a napätou pokožkou okolo kolena. Utrrela si čelo a pozrela sa k oblohe. Ešte nie, zakvílila v duchu. Prosím, ešte nie. Nesmiem to zmeškať.

Vtom začula za chrbtom hrmot. Po Willow Lane necho-dievalo veľa áut. Ani ľudí. Iba psičkári na prechádzke so štvornohými priateľmi.

Po dlhej strmej ceste sa blížila dodávka. Dunenie motora sa odrážalo od živého plota, takže znelo, akoby sa auto rútilo priamo na Olive. Znehybnela a prižmúrila oči, či nerozozná šoféra.

Spočiatku sa jej to nedarilo.

Dodávka spomalila, a keď bola na úrovni Olive, šofér zamával. Vtedy ho spoznala. Zabrzdil, stiahol okno na strane spolujazdca a naklonil sa.

„Všimol som si, že si odišla z oslavy,“ povedal. „Ideš na Folly?“ Na golieri košele mal zavesené slnečné okuliare a na hlave šiltovku, akú nosieval aj Olivin otec.

Prikývla. Tma hustla, akoby ich naháňala. Olive sa chcela pozrieť dohora a sledovať, ako sa silueta Mesiaca zakráda pred Slnko, no nechcela si spáliť rohovky. Špeciálne okuliare mala totiž vo vrecku. Asi by bolo drzé, keby ich teraz vytiahla. Tieni sa predlžovali a Olive v tej chvíli oľutovala, že si nevzala bundu. Vtáky stíchli a bolo počuť iba motor dodávky a vzdialený oslavujúci dav.

„Zmeškáš, ak si nepohneš,“ pripomenul jej.

„Viem.“

„Zveziem ťa, ak chceš. Iba hore na kopec.“

Olive sa zamyslela. Iba na chvíľu. Odmalička ju učili, aby nenastupovala do auta s nikým cudzím, no v Bishop's Green sa všetci dobre poznali. Bolo to malé mestečko. Babka s dedkom ju s Cassie zakaždým zobrali na obhliadku, keď k nim prišli na prázdniny. Bishop's Green pôsobilo ako nejaká prímorská destinácia. Každý sa usmieval a bol milý. Olive tohto muža už celkom dobre poznala. Nebolo to ako doma, kde im mama vždy prízvukovala, aby si dávali pozor a nehovorili s neznámymi ľuďmi.

Prikývla.

Otvoril dvere a ona nasadla. Prekvapil ju chladný vánok prúdiaci od otvorených okien. Striaslo ju a pot na jej krku

okamžite ochladol. Bola smädná, hoci krátko predtým vypila kolu. Chlap si to všimol a podal jej fľašu s vodou. Olive ju vďačne prijala. Dotyk chladnej tekutiny poskytol jej zraneným dlaniam úľavu, hoci to trochu štípalo. Hltavo sa napila.

„Prečo si odišla z osláv?“ spýtal sa, len čo sa pohli. Dodávka sa s námahou vliekla hore kopcom a páchla dezinfekciou. „Vyzeralo, že sa celkom dobre bavíš.“

„Bolo to fajn,“ odvetila Olive váhavo.

„Ibaže potom to Cassie zničila. Nie je na teba veľmi milá, však?“

Niečo v jeho hlase ju zarazilo. Srdce sa jej nervózne rozbúšilo, hoci netušila prečo. Celou cestou ju sledoval a pohľad už nemal otcovský.

„Ja...“

Celé leto sa k nej správal priateľsky, no teraz už nemala dojem, že ju ochraňuje. Zachvela sa, keď vyslovil meno jej sestry. Žalúdok sa jej čudne stiahol. Bublala v ňom stuchnutá voda a Olive sa znepokojene zavrtela. Akoby sa čosi zmenilo. Práve teraz, v dodávke. Vzduch bol priveľmi chladný, obloha neprirodzene tmavá. Olive sedela pripútaná bezpečnostným pásom a nepáčila sa jej blízkosť toho muža ani zápach dezinfekcie.

Uvedomila si, že ani nepozná jeho meno.

Ticho bolo čoraz neznesiteľnejšie, hoci predtým po ňom túžila. Najradšej by tú dodávku zastavila. Chcela vystúpiť. Ústa ju však odrazu nepočúvali, jazyk jej oťažel a premáhala ju únava. Zaplavila ju panika. Chlap zavrel okná. Auto pokračovalo po ceste. Preč od Cassie, babky aj dedka. Preč od všetkého.

Nespúšťal z nej oči a dupol na plyn.

Vo chvíli, keď Slnko prekryl Mesiac a cesta sa ponorila do temnoty, Olive Warrenová dávno oľutovala, že neposlúchla sestru.

Pondelok 16. marca 2015

Šla som si zabehať pri východe slnka, no zobudila som sa už niekoľko hodín predtým. Oči ma pálili. Prebdetá noc visela nado mnou ako príznak, celé telo ma bolelo. Sústredila som sa však radšej na úľavu namiesto únavy. Načúvala som pravidelné nárazy vlastných chodidiel na chodníku, potom na spevnenej zemi a vzdaľovala som sa od obytných ulíc Bishop's Green na juh do lesa.

Snažila som sa na nič nemyslieť a zamerať sa iba na dych, tlkot srdca a bolesť v stehnách. Na celej situácii bolo aspoň niečo dobré. Nezožierala ma práca.

Keď som vymenila život v meste a snahu o slušnú novinársku kariéru v Londýne za babku v Bishop's Green, predstavovala som si rodinné večere a seba v úlohe milujúcej vnučky, ktorá s ľahkosťou zvládne babkinu demenciu. Namiesto toho som sa cítila ako vo väzení, a aj to iba vtedy, keď si babka pamätala, kto som. Ostatné dni boli oveľa ťažšie. Dookola som musela vysvetľovať, kto som a prečo sa už celé roky cítim absolútne neschopná.

Aj pri behu som chcela zvolať, že sa vzdávam, zdvihnúť ruky a jednoducho priznať prehru. Odísť z Londýna som sa rozhodla po krušných šiestich mesiacoch. Strata práce bola tvrdá, no bola to moja vina. Strata trojročného vzťahu a pohodlného londýnskeho bytu stále bolela. V rýchlom

bežeckom tempe som však myšlienky na toto všetko zo seba radšej striasla. Nezáležalo na tom, prečo som odišla. Teraz som tu.

Dala som sa viesť vlastnými nohami a vychutnávala si dunenie tenisiek, ktoré prehlušovalo obavy v mojej hlave. Skrátila som si trasu cez ostré malinčie a prešla do neistého klusu. Plúca sa mi rozťahovali od energických nádychov. Naposledy som bola behať pred vyše týždňom, takže som si užívala vlhký vzduch na horúcich lícach aj sladkú vôňu čečiny povievajúcej v marcovom vetre.

Les bol čoraz redší a na jednom starom zdeformovanom strome som zbadala lano na konári. S Olive sme sa na takých zvykli počas prázdnin hojdať. Napadlo mi, že ona by zrejme najprv aspoň pätnásť minút testovala, či lano vydrží. Pri tejto spomienke som sa usmiala.

V poslednom čase som na Olive myslela dosť často. Stále som ju mala kdesi hlboko v hlave ako nejaké zjavenie, no teraz sa to zhoršilo. Návrat na miesto, kde sme boli naposledy spolu, mi nad pohárikom v londýnskom bare pripadal očistne. Tu však skôr morbidne. A blížiac sa zatmenie Slnka iba zvyšovalo frekvenciu nočných môt.

Dnes ráno som nechcela myslieť na sestru. Bola som priveľmi unavená a precitlivená. Babka v noci ušla a celé hodiny sa túlala po poliach, kým som ju našla. Jej polnočné výlety boli čoraz častejšie a ťažšie sa im predchádzalo. Túžila som iba utekať, poriadne sa spotiť a nemyslieť na nič okrem bolesti v svaloch.

Dotackala som sa naspäť na chodník a dychtivo pokračovala von z lesa. Odrazu sa predou mnou zjavila lavička zarastená trávou. Oslepená žiarou som spomalila a oprela si ruky o kolená. Stála som na okraji jazera.

Presne také som si ho pamätala. Veľké, tmavé, hladké ako sklo. Slnko, ktoré medzitým už úplne vyšlo, vyzeralo

v odraze na vodnej hladine ako zdeformovaný kotúč medzi oblakmi. Na brehu oddychovalo iba zopár ľudí a dôvodom nebolo iba počasie. Mestečko už neoplývalo takým životom, aký si pamätám z detstva. V auguste sa však vrátia turisti. Bishop's Green ich stále priťahuje ako magická destinácia s Trojicou kameňov bájných druidov a inými hlúposťami, ktorých propagácia úspešne funguje. Práve som sa chystala vrátiť, keď ma zaujalo čosi zvláštne. Cúvla som a zbadala skupinku osôb pri nízkych stromoch. Skúmavo hľadeli na druhú stranu jazera. Dve ženy so športovými kočíkmi, muž so psom a mladý párík. Všetci sledovali rovnaký cieľ. Podišla som bližšie a rozoznala ho tiež.

Loďka na vode s posádkou. Vyzerali ako úradníci, takže by som stavila aj poslednú cigaretu, že si sem neprišli zašportovať. Poháňaná zvedavosťou som vykročila k najbližšej žene. Odnepamäti som sa chcela dozvedieť čo najviac. Táto túžba bola ako droga a práve to ma priviedlo k novinárčine. Zvedavosť a záujem o obeť.

„Čo sa to tam deje?“ spýtala som sa.

Žena sa ku mne pootočila, no nespúšťala oči z loďky, ktorá sa slimačím tempom posúvala po hladine. V diaľke hučal motor.

„Ide o to dievča. Od piatka je nezvestné. V piatok trinásteho sa nemôže stať nič dobré, no nie? Bože, asi hľadajú vo vode. Úbohá rodina.“

Srdce mi na chvíľu prestalo biť. Bola som síce naplno zapreprázdnená babkou, no ako to, že som nezaregistrovala zmiznutie dieťaťa? Poverčivosť ženy predomnou ma na chvíľu zaujala, no vzápätí som ju priradila k pochabostiam, v ktorých sa s obľubou vyžívali obyvatelia mestečka. Na opačnom brehu sa medzitým zhromaždili ďalší ľudia. Aj zopár policajtov so psami.

„Má iba jedenásť,“ zachripela žena. „Také veci by sa tu nemali diať. Nikdy predtým sa tu nič podobné nestalo.“

Pre dunenie v ušiach som už viac nepočula. Zmiznuté dievča. V Bishop's Green. Slnko mi odrazu pripadalo ako biely oslepujúci kruh. Zažmurkala som a oči mi zahmlili tmavé bodky. Presne ako v mojich snoch. Nezvestné jedennásťročné dievča.

Neopravila som ju. Nebola som schopná povedať ani slovo. Namiesto toho som sa rozbehla naspäť do mesta. K nášmu domu, ktorý som pôvodne považovala za nový začiatok.

Žena pri jazere sa mýlila. Niečo podobné sa tu už raz stalo. Pred šesnástimi rokmi. Mojej sestre.

Doma som sa zamestnala. Uvarila som kávu, napchala bielizeň do práčky a v rekordnom čase spravila raňajky. Pustila som sa aj do úloh, ktorým som sa predtým vyhýbala. Dohodla som babke vyšetrenie u všeobecného lekára a dokonca som ochotne čakala desať minút na linke, kým ma prepojili na denné centrum pre dospelých, aby som presunula termín. Keď som to vybavila, sadla som si k jedálenskému stolu s mobilom v ruke, keď vtom zazvonila pevná linka.

„Cassie, zlato, ako sa máš?“ Henryho chrapľavý prefajčený hlas ma mierne upokojil. Hoci žil už tri desaťročia v Londýne, stále nezaprel cornwallské korene. Jeho telefonát ma potešil. „Ako sa ti žije na severe?“

„Stále som v strednom Anglicku,“ odvetila som. Odkeď som sa sem pred dvomi mesiacmi prisťahovala, dávam mu rovnakú odpoveď zakaždým, keď zavolá. Pre Henryho je všetko severne od Watford Gap jednoducho sever. Stále neveril, že som spravila takú zásadnú zmenu.

V kútiku duše bol presvedčený, že sa vzdám a vrátim do anonymity veľkomesta. A keby som tak nespravila sama od seba, rozhodol by sa, že ma presvedčí. Akoby bol návrat niekam, kde nemám ani bývanie, ani prácu, lepší než toto.

„Máš unavený hlas,“ podotkol. „Spávaš v noci?“

„Rada by som.“ Prešla som si rukou po tvári a vzdychla.

„Aj túto noc som hľadala babku. Nechápem, ako to robí. Večer som skryla kľúče, no aj tak sa jej podarilo dostať von. Našla som ju o piatej ráno ponevierať sa po poli. Bola úplne skrehnutá.“

„Ježiši,“ Henry sa odmlčal. Bolo mi jasné, že sa chystá povedať niečo, čo asi nechcem počuť. „Viem, že si s otcom nie ste blízki, ale nemohol by ti pomôcť? Na jedného človeka je to naozaj priveľa, hoci cez deň niekedy využívaš ošetrovateľskú službu. Problémy sú vždy v noci. Povedala si síce, že ju vyšetrili a môže byť doma, ale...“

„Otec by ju strčil do ústavu, Heno. To mi nepomôže. Nie je to jeho matka, takže od neho ani nič neočakávam. Iba nechcem, aby skončila v zariadení. Ešte nie. Vždy bola silná ako skala, pamätáš? Najmä po matinej smrti. Nedokážem ju nikam zavrieť bez toho, aby som najprv nevyskúšala iné možnosti.“ Nedodala som, že to, ako ju väzním v jej vlastnom dome, nie je o nič lepšie. Henry to však zrejme pochopil.

„Je už v poriadku? Po tej noci.“

„Áno, je. Teraz spí. Ja by som mala tiež.“

„Tak choď, zlato. Zavolám ti neskôr.“

Najradšej by som sa s Henrym rozprávala ďalej. Po ranom zážitku s políciou pri jazere som bola rozrušená a potrebovala som počuť jeho hlas. Pred desiatimi rokmi po príchode do Londýna mi veľmi pomáhal rozbiehať novinársku kariéru a neskôr sa z neho stal skvelý priateľ. Minulý rok odišiel do dôchodku, no stále mi kontroloval všetky články ešte pred odovzdaním.

„Teraz by som nezaspala. Mám v sebe priveľa kofeínu,“ namietla som. „A primálo chľastu. Netuším, prečo som sťahovanie sem považovala za skvelý spôsob, ako dospieť.“

Po krátkom výbuchu smiechu som sa zháčila.

„Hovoríš ako skutočné dieťa milénia,“ zareagoval Henry.

Na chvíľku zavládlo napäté ticho. Ostalo medzi nami čosi nevypovedané. Niečo ako: „Aspoň už neberieš tabletky na spanie.“ Henry vedel, že v strese často siaham po tabletkách, no ani pred ním som sa nepriznala, aké skutočne vážne to bolo po mojom príchode do Bishop's Green. Ukázalo sa, že tabletky na spanie, ktoré mi vždy spoľahlivo pomáhali vypnúť, neboli najlepšou voľbou v kontexte babkiných kúznických útekov. Oberali ma o silu, keď som s ňou potrebovala držať krok. Radšej som sa ich teda zbavila.

Vtipkovať o mojej náklonnosti k alkoholu asi nebol najlepší nápad. Od dedkovej smrti pred dvomi mesiacmi som toho totiž veľa nenaspala. A strata mojej práce tak trochu súvisela s troma dvojitémi pohárkami brandy, po ktorých som ručne uzemnila istého sexistického bastarda pri interview. Vlastne bolo šťastie, že som prišla iba o prácu. Keby ten chlapík podal žalobu, dopadla by som oveľa horšie a občasné alkoholové potešenie by bol ten najmenší problém.

„Mala by si viac chodiť von, Cass,“ odľahčene ma napomenul Henry. „Inak sa v tom dome zblázniš. Tušil som to. Nie si stvorená na život v kletke.“

„Bola som vonku dnes ráno.“

„Dobre vieš, ako to myslím. Si novinárka do špiku kostí. Nemala by si od toho utekať. Miluješ príbehy. Stiesnená existencia ti nepomôže ignorovať babkin stav. Zožer si prácu a hneď bude život krajší.“

„Nepomôže. Máš pravdu.“ Cez okno jedálne som sledovala krdeľ vtákov. Slnko mi dnes pripadalo akési ob-

rovské. Prisilno žiarilo. Znovu som si spomenula na blížiac sa zatmenie a potriasla som hlavou.

„Počula si o zmiznutom dievčatku kdesi vo vašom okolí?“ spýtal sa Henry. Očividne mu došlo, že ma rozladil. Chcel si ma udobriť. „Príbeh ako stvorený pre teba. Hneď by si sa po ňom vrhla, keby si bola ešte tu. Viem, že po odchode z Londýna si prestala písať, ale toto sa ti hodí. Skontrolujem čokoľvek, čo mi pošleš.“

Začítala som sa do toho prípadu na mobile ešte skôr, ako ho Henry spomenul. Od rána mi nedal pokoj. Bol ako chrasť, ktorú si človek neustále škriabe. Čím väčšmi som sa usilovala naň nemyslieť, tým to bolo horšie. Nebola som si však istá, či som pripravená znovu písať a vrhnúť sa do sveta.

„Nemám záujem,“ zamrmlala som. Článok som však nezavrela a nedarilo sa mi ani ukryť zvedavosť v hlase. Dievčatko sa volalo Grace a bolo v rovnakom veku ako vtedy Olive. Tá náhoda sa mi nepáčila.

„Klamárka,“ prehodil Henry. „Zdá sa, že s rodinou sa ešte nikto nerozprával. Mala by si za nimi zájsť. Skús sa s matkou dohodnúť na exkluzivite...“

„Nie. Nemám záujem.“

„Och, tá tvoja prekliata tvrdohlavosť.“

„Nie som tvrdohlavá,“ odsekla som, no neubránila som sa úsmevu. Henry mal pravdu. Presne po takom príbehu by som predtým určite skočila. Po sestrinom únose som znenávidela reportérov, ktorí sa vrhli na našu rodinu, no neskôr som čoraz väčšmi túžila obhajovať obete. Nezaufímali ma senzácie. S týmto postojom som získala pri práci kopu priateľov, ale aj odporcov. Väčšine kolegov sa nepáčilo, že ich, vlastne nás všetkých označujem za supov. Mysla som to vážne.

Podľa článku odišlo zmiznuté dievča v piatok o pol štvrtej zo školy a nevrátilo sa domov. Nenašiel sa nijaký

odkaz, žiaden náznak, že by sa niekam chystalo. Nik z priateľov nič nevedel. Hladná po informáciách som si na displeji posúvala text prstom. Do reality ma vrátil až Henryho chrapľavý smiech.

„Dobre. Nie si tvrdohlavá,“ pripustil. „Stále si však myslím, že by ti to dobre padlo. Zamestnalo by ťa to. Okrem toho je to skvelá zámienka na...“

„Nedokonči to,“ zavrčala som. „Nevidela som ju od pohrebu jej otca, Henry. Tri roky. Nemá dôvod stretnúť sa so mnou. Bolo by to...“

„Čudné? No tak, zlato. Počul som vás spolu telefonovať. Ústa sa ti pri nej nezastavia. Je tvoja Júlia.“

„Och bože. Nezačínaj znova. Iba preto, že si fanúšikom homosexuálnych manželstiev, ja nemusím byť. Navyše, Romeo nedopadol až tak dobre. Skôr by som uprednostnila Rosalínu.“

Henry sa hlasno zasmial, no prestal naliehať. Pár minút sme sa ešte zhovárali a takmer sa mi podarilo presvedčiť ho, že mám všetko pod kontrolou.

Potom dodal: „Helen sa na teba pýtala. Povedal som, že si v poriadku. Potešila sa.“

Okamžite mi stiahlo hruď a vyschlo v hrdle. Naprázdno som prehltla. Kopačky od nej ma boleli oveľa menej než jej odmietavý postoj k potenciálnemu priateľstvu medzi nami, či strata bytu, ktorá, samozrejme, nasledovala. Návrat do Bishop's Green mi pripadal ako ideálna možnosť začať odznovu, posunúť sa vpred, oddýchnuť si a robiť niečo iné. Ibaže som pritom zabudla, ako osamelo sa tu človek môže cítiť. Úplne odrezaný od sveta. Henrymu som sa radšej ani nepriznala, že môj jediný kamarát v meste je chlapík, u ktorého si kupujem kávu.

„Vďaka,“ uzavrela som nežne. „Hej, som v poriadku. Zavoláme si. Ahoj.“

Zavesila som a zahнала smútok. Zrak mi znovu padol na telefón. Na displeji som pri článku zbadala fotografiu. Grace Butlerová mala okrúhlu tvár, ružovkastú pokožku a žiarivý výraz ako na školskom portréte. Blond vlasy, modré oči. Ako anjel.

NEZVESTNÁ. Jedenásťročná Grace Butlerová zmizla v piatok 13. marca cestou zo školy domov.

Nepříjemný pocit v mojom žalúdku silnel. Prečítala som článok trikrát. Bola tam aj fotka Graceinho nevlastného otca Rogera Uptona. Vyzeral neupravené a sklúčene.

Dievčatko zmizlo pred dvomi dňami a už prehľadávali jazero. Kriste! Potriasla som hlavou, aby som sa zbavila nepekných spomienok na podobné chvíle spred šestnástich rokov. Na mužov na jazere, loďky, davy na brehu.

Udalosť som sledovala u babky v televízii a odmietala uveriť, že sa to naozaj dialo a Olive mi už nevojde do izby, nenakričí na mňa, prečo som jej ukryla knihu z knižnice, nedokončíme spolu nudné leto u babky a dedka.

Spomienky ma vrátili do minulosti. Hľadela som vtedy na vytrvalo modrú oblohu bez jediného mráčika a šance na dážď. Vietor sa sotva dotýkal stromov pri jazere. Žena na obrazovke oznamovala neúprosne plynúci čas. Stoštyridsaťšesť hodín od zatmenia. Stoštyridsaťšesť hodín od jej zmiznutia. Stoštyridsaťšesť hodín od najväčšej chyby môjho života.

A teraz sa to dialo znovu.